

1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. **2** Viņš bija iesākumā pie Dieva. **3** Viss ir radies caur Viņu, un nekas, kas ir radies, nav radīts bez Viņa. **4** Viņš bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. **5** Gaisma spīd tumsā, un tumsa to nespēja satvert. **6** Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.

7 Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi caur viņu ticētu. **8** Viņš pats nebija gaisma, bet viņš nāca, lai liecinātu par gaismu. **9** Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem.

10 Viņš, Gaisma, bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radās, bet pasaule Viņu nepazīna. **11** Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma. **12** Tiem, kuri Viņu uzņēma, kas ticēja Viņa vārdā, Viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem, **13** kas nav no asinīm, nedz no miesas iegribas, nedz pēc cilvēka iegribas, bet ir dzimuši no Dieva. **14** Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un patiesības.

15 Jānis liecina par Viņu, saukdams: "Viņš bija Tas, par kuru es sacīju: Tas, kas nāk aiz manis, tagad iet man pa priekšu, jo Viņš bija pirmāk nekā es!"

16 Mēs visi esam guvuši no Viņa pilnības – žēlastību un vēl žēlastību, **17** jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu. **18** Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dievs, kas ir pie Tēva krūts, Viņu ir atklājis.

Jāņa ev. 1: 10–18

Mīļā draudze!

Ziemassvētku laiks lēnām iet uz beigām, trešdien būs Epifānijas jeb Zvaigznes diena un ar to beidzas tas laiks, kad mājās stāv eglīte un pie logiem ir visādi rotājumi. Baznīcas gads tā ir iekārtots, ka gada laikā mēs izejam cauri visiem svarīgākajiem Jēzus dzīves notikumiem, kā arī apzināmies, ko nozīmē dzīvot kopā ar augšāmcelto Jēzu. Salīdzinoši mazu vietu ieņem Ziemassvētku laiks, tas ilgst gandrīz tikai divas nedēļas, un pēc Epifānijas laika jau ātri vien nonākam pie pārdomām par Jēzus ciešanām Gavēņa laikā.

Ir labi, ka mums ir tāds Baznīcas gads, kas, mūsu dzīvei ritot uz priekšu, ļauj mums skatīties uz savu dzīvi caur to, kas toreiz notika ar Jēzu. Tomēr tur ir arī zināma bīstamība, ka mēs neļaujam šiem notikumiem iesakņoties mūsu dzīvē. Es jums gribētu uzdot vienu jautājumu – ko jums nozīmē Jēzus piedzimšana, Viņa ienākšana pasaulē, ko tas ir mainījis jūsu dzīvē? Vai tam ir kāda nozīme?

Mēs redzam, ka ir ļoti atšķirīgas atbildes. Jūs vēl mājās par to varat padomāt un, ja jūs vēlaties, jūs varat arī vēlāk iedot man savas pārdomas. Mēs tās varētu ielikt mūsu mājas lapā vai arī nākamajā "kalpot.lv" izdevumā.

Kāpēc tas ir tik svarīgi? Tikai tad, kad apzinos – kāds Kristus gaismas stars ir ienācis arī manā dzīvē, es varu dot liecību par Viņu. Šīs liecības var būt ļoti atšķirīgas, tām nav jābūt vienādām, pēc viena šablona. Tur nav pareizi vai nepareizi, galvenais, ka mēs godīgi pārdomājam, ko Kristus mums nozīmē. Par to, ka var pavisam savādāk skatīties uz Jēzu un tomēr būt par Viņa gaismas atstarotājiem, liecina jau paši evaņģēliji. Ja mēs tos salīdzinām, izrādās, ka mēs savus Ziemassvētkus esam veidojuši tikai pēc divu evaņģēliju stāstītā, pēc Mateja un Lūkas stāstītā. Un kā tad ir ar Marku un Jāni? Izrādās, ka Marks vispār nepiemin Jēzus bērnību un sāk savu stāstījumu ar Jāni Kristītāju, kas nokrista Jēzu kā pieaugušo. Savukārt, Jānis ietver Jēzus nākšanu šajā pasaulē daudz plašākā skatījumā. Viņš sāk ar atsauci uz radīšanas stāstu, uz pirmajiem vārdiem Bībelē: "**iesākumā Dievs radīja pasauli un zemi.**" Jānis saka: "**iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva un Vārds bija Dievs.**" Šis Vārds bija klāt pie visas pasaules radīšanas, viss ir caur To radies.

Un tad 14. pantā Jānis apraksta vienā teikumā visu Ziemassvētku noslēpumu un brīnumu:

“14 Un Vārds tapa miesa un mājaja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un patiesības.”

Vārds, caur ko Dievs ir radījis pasauli, ir tapis miesa, kļuvis par vienkāršu cilvēku Jēzu.

Šo iemiesošānu latīniski sauc par *inkarnāciju*. Visa Jēzus dzīve ir viens vienīgs Dieva vārds. Iedomājieties, kādu iespaidu Jēzus atstāja, ja par Viņu runāja ar tādiem vārdiem: **“..mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un patiesības.”** Evaņģēlistam Jānim nebija tik svarīgi aprakstīt tieši Jēzus piedzimšanas stāstu, Viņam daudz svarīgāk ir, ka mēs paši Jēzu uzņemam savā dzīvē, ka Viņa vārds iesakņojas mūsos. Šie iesakņošanās notiek caur ticību, caur to, ka mēs Jēzum uzticamies, nododam sevi Viņa rokās.

Tomēr tas nav automātisks process. Viscaur Jāņa evaņģēlijam var sajust lielo vilšanos par to, ka daudzi cilvēki Jēzu neuzņēma. **“10 Viņš, gaisma, bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radās, bet pasaule Viņu nepazina. 11 Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.”** Nedomāsim, ka te ir runa tikai par jūdu tautu, kas neatzina Jēzu kā Mesiju, nē, te ir runa par neticību, kas ir katrā no mums, ka mums ir tik grūti pieņemt to, ka Dievs var būt nespēcīgs un vājš, ka Viņa mīlestība var izpausties ciešanās un sāpēs. Vienmēr atkal es savas dzīves laikā tieku nostādīts situācijās, kad man sev jājaudā, vai es dodu Jēzum mājvietu savā dzīvē, vai arī – Viņu noraidu, un tumsa paliek manī?

Un tomēr viscaur šiem vārdiem vijas milzīga cerība: **“5 Gaisma spīd tumsā, un tumsa to nespēja satvert.”** Neskatoties uz visu ļaunumu, kas ir pasaulē, tumsa nespēj aprīt gaismu, un tajā ikviens cilvēks var atrast patvērumu: **“9 Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem.”** Mēs varam pateikties Dievam, ka Viņš ir ienācis šajā pasaulē, ka, neskatoties uz visām briesmām, teroristiem un kariem, mēs varam svinēt svētkus un apliecināt savu Kungu. Šī gaisma mums nāks līdzī mūsu ikdienā, kad varam ne tikai ar vārdiem, bet arī ar saviem darbiem, apliecināt Kristu. Jā, svētki paiet, bet cerība un dzīvība, ko mēs no tiem saņemam, tikai sākās. Es jums gribu nolasīt Hovarda Turmana (Howard Thurman) dzejoli “Ziemassvētku darbs”:

*Kad eņģeļu dziesma ir aprimusi,
kad zvaigzne debesīs ir aizgājusi,
kad ķēniņi un prinči ir mājās,
kad gani ir atpakaļ pie sava ganāmā pulka,
tad Ziemassvētki sāk darboties:
tie atrod pazudušo,
dziedina salūzušo,
baro izsalkušo,
atlaiž cietumnieku,
pārveido valstis,
nes mieru starp cilvēkiem,
muzicē mūsu sirdīs.*

Tas ir, kas notiek, kad Kristus mājā mūsos, kad Viņš iemiesojas mūsu dzīvē. Priekšnosacījums, lai tas varētu notikt – ka ļauju Viņam ienākt manā sirdī. Vienmēr atkal ir spēki, kas mani tur, kas grib mani pilnībā pārņemt un kontrolēt. Es zinu cilvēkus, kas ir pilnībā pārņemti ar kādu aizvainojumu, vai ar kādu zaudējumu, var arī ar kādu uzvaru un panākumiem. Tur nav vietas pateicībai vai piedošanai, tur nav vietas Kristum, jo tie kā mākonis aizsedz sauli un mums liekas, ka tas ir viss. Un tāpēc ir tik svarīgi, lai ļaujam Kristum mūsu dzīvēs ienākt, ka Viņu meklējam un Viņam vietu sataisām. Jānis saka: **“12 Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem.”** Mēs esam Dieva bērni, caur Jēzu Kristu mēs

saņemam mīlestību un žēlastību, ko mums neviens nevar atņemt. Tāpēc slavēsim Dievu un pateiksimies par katru dienu, ko mēs varam dzīvot Viņa žēlastībā. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 03.01.2016. /